

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 3 kwietnia 2020 r.

Poz. 3154

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE KN-I.4131.1.182.2020.2 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 2 kwietnia 2020r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 poz. 506, ze zm.)

orzekam

nieważność § 4 ust. 1 pkt 1 lit. a uchwały nr XVIII/166/2020 Rady Miejskiej w Pleszewie z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie ustalenia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg gminnych, dla których zarządcą jest Burmistrz Miasta i Gminy Pleszew – ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 27 lutego 2020 roku Rada Miejska w Pleszewie podjęła uchwałę nr XVIII/166/2020 w sprawie ustalenia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego dróg gminnych, dla których zarządcą jest Burmistrz Miasta i Gminy Pleszew (dalej zwaną „uchwałą”).

Uchwałę podjęto na podstawie „art. 18 ust. 2 pkt 8 i 15 ustawy z dnia 08 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506, ze zmianami) oraz art. 40 ust. 8 i 9 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2068, ze zmianami)”.

Uchwała została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 4 marca 2020 roku.

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, co następuje.

Ustalając przedmiotową uchwałą stawki opłat za zajęcie pasa drogowego Rada Miejska w Pleszewie wprowadziła zapisy, zgodnie z którymi:

„§ 4 Za zajęcie pasa drogowego w celu, o którym mowa w § 1 pkt 3 ustala się następujące stawki opłat za każdy dzień zajęcia 1 m² powierzchni:

1) reklamy:

a) świetlnej - 0,50 zł,

b) zwykłej - 1,20 zł.”.

Jak wynika z powyższej regulacji Rada Miejska w Pleszewie wprowadziła inną stawkę opłaty dla reklamy świetlnej. W ocenie organu nadzoru taki zapis uchwały został podjęty z przekroczeniem upoważnienia wynikającego z art. 40 ust. 8 i ust. 9 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 2068 ze zm.), zwanej dalej „ustawą”. W art. 40 ust. 9 ustawa wymienia przesłanki różnicowania stawek opłat. Enumeratywne ich wyliczenie oznacza, że rada ustalając różne stawki opłat, nie może brać pod uwagę żadnych innych czynników niż te, które zostały wymienione w tym przepisie.

W ocenie organu nadzoru brak zatem podstaw prawnych do różnicowania wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego w celu umieszczenia reklamy świetlnej. W najnowszym orzecznictwie sądów administracyjnych utrwalilo się stanowisko, zgodnie z którym różnica polegająca wyłącznie

na oświetleniu/podświetleniu budowli lub braku takiego oświetlenia nie może uzasadniać różnicowania stawek opłat za zajęcie pasa drogowego (por. m. in. wyrok WSA w Olszynie z dnia 17 września 2019 r. sygn. akt II SA/Ol 471/19). W uzasadnieniu wyżej wskazanego wyroku sąd stwierdził, że: „nie jest dopuszczalne różnicowanie stawek opłat, z powołaniem się na art. 40 ust. 9 pkt 5 u.d.p., za umieszczenie w pasie drogowym obiektów budowlanych (reklam) o podobnym charakterze, które wykazują podobieństwo konstrukcyjne, realizujących przy tym takie same zadania. W tego rodzaju sytuacjach brak jest podstaw prawnych do wprowadzenia zróżnicowanych stawek opłat za zajęcie przez takie obiekty budowlane pasa drogowego. Różnica polegająca wyłącznie na oświetleniu/podświetleniu budowli lub braku takiego oświetlenia nie może uzasadniać różnicowania stawek opłat za zajęcie pasa drogowego. Tym samym uchwalenie § 4 ust. 1 pkt 4 zaskarżonej uchwały pozostaje w sprzeczności z kryteriami wskazanymi w art. 40 ust. 9 u.d.p., gdyż ustalając opłaty za zajęcia pasa drogowego Rada Powiatu mogła różnicować ich wysokość wyłącznie na podstawie kryteriów wymienionych w ustawie, nie zaś w zależności od faktu zastosowania lub braku podświetlenia/oświetlenia obiektu budowlanego”.

Treść art. 40 ust. 9 ustawy jednoznacznie wskazuje, że organ uchwałodawczy gminy w ramach działań, o których mowa w art. 94 Konstytucji RP, nie może przekroczyć granicy ustawowego upoważnienia do ustalania stawek opłaty za zajęcie pasa drogowego przez poszerzanie katalogu przesłanek wskazanych w tym przepisie.

Biorąc powyższe pod uwagę należało orzec jak w sentencji.

Pouczenie

1. Stwierdzenie nieważności uchwały, zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

2. Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Z up. Wojewody Wielkopolskiego
I Wicewojewoda Wielkopolski
(-) Aneta Niestrawska
(dokument podpisany elektronicznie)

Otrzymują:

Rada Miejska w Pleszewie,

Burmistrz Miasta i Gminy Pleszew.